

vysvětlena příkazem, jež obdržel od politického úřadu, na zmocnění bankou nelze z ní souditi. Stejně nelze je usuzovati z toho, že Sch. do-
stával od banky provisi za úpisy jí odevzdané, zvláště když právě spíše
použí sprostředkovatelé dostávají takové provise než skuteční zmoc-
něnci. Formuláře žalující banky, jichž Sch. při sbírání úpisů používal,
neustanovují ničeho o plné moci sběratelově, naopak plyne z jejich se-
psání ve formě přímého dopisu bance, že byla jejich podpisem učiněna
přímá nabídka bance podle obsahu formuláře, že sprostředkovatel ne-
měl práva banku zavazovati, a že bance zůstávalo vyhrazeno nabídku
přijati neb odmítnouti. Přijetím nabídky byla učiněna mezi stranami
smlouva dle obsahu formuláře, ale nebylo schváleno ujednání, jež dle
tvrzení žalovaných se stalo se Sch-em ústně. V písemném úpisu není
o něm zmínky, žalovaní pak ani netvrdí, tím méně prokázali, že Sch. neb
oni sami je bance oznámili. Nezáleží na tom, že Sch. byl od neznámého
úředníka banky informován v tom smyslu, že upisovatelé mají za kaž-
dých upsaných 1000 K zaplatiti 185 K, ostatní že jest věcí banky, neboť,
i kdyby onen úředník byl měl právo zavazovati banku, nelze v udělené
informaci spatřovati udělení plné moci Sch-ovi, by za banku přejímal
záruku pro případ, že upsaná válečná půjčka bude znehodnocena a po-
skytnutá lombardní zápůjčka nebude jí již dostatečně kryta. Zcela ne-
právem vytýkají žalovaní, že odvolací soud nepřihlížel k poměrům, jaké
byly při upisování válečných půjček. Právě naopak nepřihlížejí oni sami
k tomu, že bylo tehdy nevlasteneckým a po případě i trestným jedná-
ním, projevit pochybnosti o bezpečnosti úpisů válečných půjček, že
úpisy měly sirotčí jistotu, zabezpečen lombard u rakousko-uherské
banky do hodnoty 75% na 5% úrok, a že byly obchodovány za kurs,
lišící se nepatrně od kursu upisovacího. Pro strany nebylo tehdy du-
vodu, by požadovaly od bank, pověřených upisováním, nějakou záruku.
Důvěra žalovaných v ujišťování Sch-ovo o výhodnosti požadovaného
jím úpisu nebyla následkem jejich nezkušenosti neb omylu, nýbrž obec-
ným tehdejším přesvědčením, jež se ukázalo nesprávným teprve po-
zdějším vývojem válečných a politických událostí. I kdyby však pře-
šlo o podstatný, Sch-em vzbuzený, omyl, neručí za něj žalující banka,
neboť Sch. nebyl jejím zmocněncem, a nebylo ani tvrzeno, tím méně
prokázáno, že by banka o omylu žalovaných byla věděla. Obsah písemné
přihlášky nedával příčiny k pochybnostem, že žalovaní si přejí, by zbý-
vajících, k úpisu potřebný peníz jim banka zapůjčila proti zastavení upsa-
ných papírů. Stejně neprávem se snaží žalovaní prokázati neplatnost
svých úpisů nátlakem, vykonávaným na ně hrozbou odnětí jatečných
povolení. I tento nátlak by mohl býti žalující bance na újmu jenom,
kdyby byla o něm věděla, neb aspoň zřejmě věděti musila (§ 875 obč.
zák.), dále kdyby se jím byla na úkor žalovaných nápadně obohatila
(§ 879 čís. 4 obč. zák.). Ani v tom, ani v onom směru nebylo nic pod-
statného tvrzeno, tím méně prokázáno.

Čís. 5456.

**Na základě exekučního titulu proti společnosti s r. o. nelze povolití
proti jejímu jednateři exekuci a to ani ku vydobytí daně z obrátu.**

(Rozh. ze dne 12. listopadu 1925, R II 332/25.)

Erár domáhal se proti Ottu D-ovi povolení exekuce pro dlužnou daň z obrátu, jež byla předepsána firmě Y., společnosti s r. o., jejímž byl Otto D. jednatelem. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Exekuční titul zní proti firmě Y., kdežto exekuce byla povolena proti Ottu D. Proti jinému než v exekučním titule pojmenovanému, může však exekuce být povolena pouze v případě Šu 11 ex. ř., jehož tu není, protože se nejedná o veřejnou společnost, nýbrž společnost s obmezeným ručením. Byla tedy exekuce neprávem povolena.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovateli nepodařilo se vyvrátiti správné důvody rekursního soudu. Z pravidla §§ 7 a 9 ex. ř., že exekuce může být povolena jenom proti dlužníku, uvedenému v exekučním titulu, zná zákon pouze dvě výjimky. První v Šu 9 ex. ř., bylo-li veřejnými nebo veřejně ověřenými listinami prokázáno, že závazek, určený exekučním titulem, přešel na osobu, proti které se navrhuje exekuce, druhou v Šu 11 ex. ř., zní-li exekuční titul proti veřejné obchodní nebo komanditní společnosti, a exekuce se vede proti jejím osobně ručícím společníkům. V tomto případě nejde o žádnou z těchto dvou výjimek, jmenovitě nelze na něj rozšiřovati výjimku Šu 11 ex. ř., založenou na solidárním závazku osobně ručících společníků za dluhy společnosti dle čl 112 a 150 obch. zák., jenž se podstatně liší od ručení jednatelů společností s ručením obmezeným dle Šu 25 zákona z 6. března 1906 čís. 58 ř. zák. Z ustanovení Šu 8 zákonů o dani z obrátu ze dne 12. srpna 1921, čís. 321 sb. z. a n. a 21. prosince 1923, čís. 268 sb. z. a n., že, stíhá-li daň právnickou osobu (korporaci, spolek a pod.), ručí za daň osoby, odpovědné za správu, rukou nerozdílnou, nelze dovoditi změnu oněch přesných ustanovení exekučního řádu. Může snad býti sice důvodem k vzniku exekučního titulu proti jednotlivým osobám, které ručí za daň právnické osoby, ale nemůže ho nahraditi.

Čís. 5457.

Bylo-li uzavření společenské smlouvy podmínkou udělení licence k prodeji tabáku a kolků, jest nedovolen zrušení společenské smlouvy tím, že by se převedla licence k prodeji tabáku a kolků.

(Rozh. ze dne 12. listopadu 1925, Rv II 375/25.)

Prodejový sklad tabáku v H. byl zadán společnosti, skládající se ze žalobce a žalovaného, válečných to invalidů. Smlouvou ze dne 5. března 1924 odstoupil žalobce žalovanému svůj podíl z této smlouvy za různá plnění. Ježto žalovaný neplnil, domáhal se žalobce plnění žalobou, jež byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto